

ללא שם

מאת:

סוהר רוזנבאום.

"יש אמירה שהולכת ככה, אין זמן כמו ההווה, תאמינו לי שזה נשמע יותר טוב באנגלית."

הקהל צחק.

"יכול להיות שרובכם מכירים אותה אבל תנו לי להראות איך היא קשורה, היא אומרת שלא צריך לעכב למחר מה שאתם יכולים לעשות היום, עכשיו יכול להיות שאמרו לכם שאם תרצו אז תוכלו להיות אנשים דגולים אבל לדעתי אין כזה דבר עתיד, שלוש שניות מעכשיו זה עתיד, שלוש, שתיים, אחת, בום עכשיו העתיד הפך להווה ועכשיו לעבר אבל העתיד לא מוחלט על ידי אף אחד, לדעתי, כי אם החלטתי לשלוף אקדח ולירות חמש פעמים באוויר באותן שניות אז הן היו עוברות שונה אבל לא החלטתי מה שגרם להן לעבור כמו שהן עברו, אם אתם רוצים להיות דגולים אל תהיו מפונקים ותתחילו לעבוד."

"תודה רבה."

האנשים מחאו כפיים בזמן שדוקטור אורבאסקי יצא מהאולם. הוא תמיד אהב להסתתר מאחורי הדלת ולהציץ ולראות מה הם עושים בזמן שהם מתארגנים. הוא אהב עוד יותר לשמוע אותם אומרים איזה חלק אהבו יותר בהרצאה.

אחרי דקה או שתיים, המשיך בדרכו ויצא מהבניין והסתכל בשעון. היו לו עוד ארבעים דקות עד להרצאה הבאה שלו. זה נתן לו מספיק זמן, בערך.

הוא הלך מסביב לבניין עד שהגיע לצד הימני שלו, שם חיכתה לו דלת שחוקה נעולה בשלושה מנעולים מוחבאים היטב כדי שרק מי שידע בדיוק איפה הם ובדיוק מה לעשות יוכל לפתוח אותה.

אורבאסקי התכופף ולחץ על החלק התחתון של הדלת, חלק זה הסתובב סיבוב שלם ועל הצד השני היה מפתח ואייפד. אורבאסקי לקח את המפתח והכניס אותו לפתח הדלת. מנעול ראשון.

אחר כך החזיר אותו לחלק התחתון של הדלת. המפתח נדבק אליו, אורבאסקי היה גאה מאוד על האופן שבו הסתיר את המגנט שעל הדלת. הוא לקח את האייפד והכניס אליו סיסמה. מנעול שני.

אז הופיע שרטוט של כף יד על האייפד. אורבאסקי שם את ידו על השרטוט. מנעול שלישי.

אורבאסקי החזיר את האייפד למגנט וסובב את החלק התחתון של הדלת בחזרה.

הוא קם ופתח את הדלת.

הוא ירד במדרגות, הדלת נסגרה אוטומטית מאחוריו. הוא נכנס לחדר בסוף גרם המדרגות ולקח את האקדח האמצעי בין השלושה ששכבו על שולחן הניסויים שלו, כולם הכילו נוזל צהוב זוהר.

ג'ינה הגיעה עכשיו, אופק אחריה, גופו רעד, והיד שלו לא הפסיקה לדמם. "אבא, מה הולך פה?"

"אני חושב שמצאתי דרך לרפא את הגוף שלך." אופק פתח את הפה אבל לא הוציא מילה. "אז... אתה אומר לי ש... שיש לי סיכוי?", אמר לבסוף. הוא הסתכל על ג'ינה והיא חייכה חיוך שלגמרי אמר, "אמרתי לך."

אורבאסקי נאנח.

"אז אתה לא אומר לי את זה." אופק הסתובב סביב עצמו. "אני כן אומר לך את זה", אמר אורבאסקי, אני פשוט לא אומר לך בדיוק את זה. "כלומר?"

אורבאסקי הסתכל על ג'ינה בתקווה. היא שתקה.

"יש שבעים ושניים אחוזים שזה רק יחמיר את המצב."

אופק הסתכל על האקדח שבידו של אורבאסקי ואז על האקדחים האחרים שעל השולחן.

"שום דבר אחר לא יכול להציל אותי, נכון?" אורבאסקי הנהן. "אני מצטער."

"טוב, אז אם זה לא יעבוד לפחות תוכל לרשום הערות." אורבאסקי וג'ינה צחקו.

הם הושיבו אותו על כיסא ניסויים וקשרו את ידיו ורגליו. "למה זה מזכיר לי סרט?" אורבאסקי נעץ בו מבט מסוקרן. "אפשר לדעת למה זה לא מזכיר לך ספר?"

אורבאסקי הליביש על ידו של אופק שעון מיוחד. "איי!", אמר אופק. "סליחה, אמר אורבאסקי, מחובר לתחתית השעון מין מזרק שיגיד לנו כמה הלחץ של הדם שלך מחמיר לפי רמות, אם זה מגיע לרמה עשר..." אורבאסקי עצר. "אתה לא תדע את זה", אמרה ג'ינה. אופק הנהן. "אוקי..."

אורבאסקי קירב את האקדח לידו של אופק. "אם כבר סרט, זה אולי יכאב."

אורבאסקי הזריק את הנוזל לידו של אופק. אופק בהה בכלום...

ואז צרח.

פרק 1

יום לפני כן.

דלת החדר נפתחה והאחות נכנסה. לפי הפנים היה אפשר לדעת שלא היו לה חדשות טובות. היא עמדה להגיד משהו אבל אופק עצר אותה. "פשוט תגידי מה נסגר." היא נאנחה והתיישבה.

"יש לך פצע חמור בגב התחתון, הצלע שלך תחלים אבל בינתיים אני מציעה לך לעשות משהו מרגש." "תחזרי לגב, אני בקושי מרגיש את הרגליים, משהו לא בסדר ואת יודעת מה הוא."

האחות חייכה בעצבנות שהייתה רחמנית טיפה.

"רציתי שאביך יספר לך את זה."

"אבא שלי לא פה."

האחות נשכה שפתיים. "הרגליים שלך לא משותקות אבל זה יבוא עם הזמן, אני מעריכה שיש לך שלושה ימים עד שהרגליים שלך יהיו משותקות לחלוטין, הפצע בגב גדל, יש לך מזל שהפצע הוא צדדי, אחרת היית משותק עכשיו."

"לא יותר מדי מזל."

ג'ינה נכנסה לחדר. האחות יצאה.

"איך אתה מרגיש?"

"לא משהו אבל אם לא מתייחסים לעובדה שאני עומד להיות משותק לחלוטין בעוד שלושה ימים ולעובדה שאבא לא בא ולעובדה שכל זה בגללי אני בסדר."

"אבא לא בא כי הוא מנסה למצוא משהו שיעזור לך."

"הוא היה פה פעם אחת ורק כדי לדעת מה היו הפגמים, לא לנחם, לא כלום."
"הוא רצה לדעת מה מצבך כדי שיידע איך ומה צריך לתקן."

"ואת אומרת שהוא מצא משהו?"

"כן." אופק גיחך. "ג'ינה הסתכלה סביב, התקרבה אליו ולחשה, "בוא מחר לבניין שאבא מלמד בו, צד ימני."

ג'ינה יצאה מהחדר.

אופק נשאר שם המום והסתכל על האקדח שכרגע קיבל.

אופק התעורר לשמע האור הנדלק בבית החולים. הוא ישן עוד כמה שעות ואז כשהתעורר שוב קם מהמיטה והלך לארון שלו.

משום מה הבגדים שלו לא היו שם אבל בגדים של מטופל אחר כן. ג'ינס שחור, תחתונים, גרביים לבנות, נעלי ריצה ירוקות, חגורה חומה, כובע שחור ממרוץ מרתון, חולצה כחולה קצרה וז'קט עור חום. הוא לבש אותם והם התאימו לו בול.

הוא גיחך.

לא מטופל אחר, ג'ינה, היא ידעה בדיוק את הסטייל שלו, לפחות אם הוא עומד למות הוא ימות בסטייל.

הוא שם את הטלפון בכיס ואת האקדח בחגורה מוסתרת מאחורי הז'קט.

הוא קיווה שלא יגרמו לו להשתמש בו.

הוא הלך למעלית אבל האחות שביקרה אותו לפני ג'ינה עצרה אותו.

"זה ממש מסוכן ללכת עכשיו, אתה צריך לחזור למיטה." "ולחכות שאהיה משותק לגמרי, כן, לא תודה."

הוא המשיך צעד אבל היא החזיקה בו.

הוא הרים את הז'קט שלו טיפה וחשף את האקדח. היא צרחה. לא בדיוק מה שרצה שיקרה.

כולם הסתכלו עליה ואז על אופק. הם לא ראו את האקדח ולא הבינו מה קרה. אופק הלך לכיוון הדלת אבל האחות אזרה אומץ והמשיכה להחזיק אותו ושרטה את ידו עמוק.

אופק שלף את האקדח, תגובה מיידית.

כולם צרחו ורצו משם. עכשיו האחות כבר לא הייתה יכולה להיות אמיצה ורצה בפחד.

אופק ירד במדרגות. הוא הסתיר את האקדח כי כל מי שהיה בקומות האחרות רק שמע צעקות ולא ידע מה הלך שם.

הוא הצליח לצאת מבית החולים אבל לפני שהמשיך עוד שלושה צעדים כאב חד עבר בראשו ואז ברגליו ואז בכל גופו. הוא הרגיש כאילו הגב שלו נחצה לשתיים.

הוא התאמץ ועלה על רגליו. הוא רץ למרות שידע שזה רק יחמיר את המצב. האקדח נפל על הרצפה וירה כשפגע ברצפה. הוא רץ עוד יותר מהר כדי שלא יידעו ממי נפל האקדח.

כשהגיע חיכתה לו ג'ינה ליד דלת לבנה פתוחה למחצה.

כשעצר, ההדף הקטן של העצירה גרם לו להרגיש כאילו מטוס התרסק חמישה מטרים ממנו והוא נפל על ברכיו. ג'ינה עזרה לו לקום.

"מה קרה לך ביד?"

"האחות, לא רעיון משהו לתת לי אקדח."

פניה של ג'ינה החווירו. אופק חיך. "אל תדאגי, אף אחד לא נפגע, אני די בטוח שאף אחד מהם לא יידע איפה אני ולמשטרה יש דברים יותר חשובים מאיזה נער בן שמונה-עשרה מפוחד עם אקדח שממילא אבד לו. חץ מזה, אבא יכול לטפל במה שצריך."

המילים האחרונות שאמר נאמרו בקדרות והכעס שלו עשה לו כאב ראש.

אופק הסתכל סביבו ובמאמץ הוא צעד אחריה אל תוך הדלת.

פרק 2

החבלים שקשרו את אופק לכיסא נקרעו כמו גומיות בזמן שקם בעודו צורח מכאבים.

הוא נפל ואורבאסקי וג'ינה רצו אליו.

"הוא לא נושם", אמרה ג'ינה.

אורבאסקי לקח את ידו של אופק והסתכל על השעון.

"רמה עשר."

ג'ינה הסתכלה על אופק בתדהמה. "אני באמת חשבתי שהוא היה שורד את זה."

אורבאסקי הסתכל לכל מקום מאה פעם בערך, כאילו היה מסך טלוויזיה ישן שנכבה ונדלק שוב ושוב.

ג'ינה לא ידעה מה להגיד.

אופק היה כמו אח בשבילה, הוא היה יתום עד שאבא שלה, אורבאסקי, הגיע וגידל אותו והוא עשה את זה רק בגלל שג'ינה הייתה לבד.

נשמע קול ריסוק.

אורבאסקי הסתובב וראה את ג'ינה קמה בבהלה בעוד ידו של אופק מנערת את השעון ומרסקת אותו כאילו היה מרשמלו.

הוא קם והרצפה נסדקה.

הוא הסתכל על ג'ינה.

"מה קורה?"

ג'ינה רצה וחיבקה את אופק.

"השעון הגיע לרמה עשר, חשבנו ש..."

אורבאסקי התקדם אל השעון. "משהו לא מסתדר, אף בן-אדם שעבר טיפול כזה לא היה מצליח לשבור שעון כל כך בקלות.

אורבאסקי לקח את שאריות השעון ושם טיפת דם שהייתה עליהם במיקרוסקופ שלו.

הוא התרומם והסתכל על אופק.

"אני יודע שזה לא קורה הרבה אבל אני חושב שטעיתי, ניסיתי לרפא אותך אבל כל מה שעשיתי היה לתת לך עוד זמן."

"כמה זמן?" "בערך שבוע, אני מבקש ממך לא לעשות משהו מיוחד, שבוע זה בקושי רבע ממה שאני צריך כדי למצוא תרופה אבל בינתיים אני רוצה לבדוק משהו אחר."

אורבאסקי פנה אל הסדק ברצפה. "יש סיכוי ששיניתי אותך בעוד כמה דרכים." הוא לקח מזרק ולקח טיפת דם מידו של אופק.

"לחקירה."

"רגע, אתה פשוט מסלק אותי עכשיו?" "תקשיב, אין לך סיבה להיות פה, זה לא כאילו שאתה יכול לעזור."

אופק שתק.

האווירה כאילו התחממה במאה מעלות.

אופק הלך משם בכעס, ג'ינה רצה אחריו.

"הוא לא התכוון לזה, הוא פשוט תחת לחץ."

הם הגיעו לדלת. "איך פותחים את הדבר הזה?" ג'ינה פנתה אל האיפד והמפתח שהיו דבוקים לתחתית הדלת.

אופק נאנח, קרע כפתור מהג'ינס שלו וניסה לפרוץ את הדלת. נשמע קליק. אופק חיך ולחץ על הידית אבל הדלת לא נפתחה.

ג'ינה חייכה.

המפתח לא יכול להיות מזויף ויש עוד כמה מנעולים שצריך לפתוח חוץ מזה.
אופק חשב על הסדק שיצר כשקם מהרצפה.

הוא התרכז ונתן אגרוף לדלת.

הדלת עפה חמישה מטרים אחורה, מיטלטלת באוויר לפני שהתרסקה ונשברה
לחתיכות, לוקחת איתה את האייפד והמפתח.

אור השמש היה מסנוור.

אופק חייך שוב וג'ינה נראתה כאילו בדיוק ראתה את הגיהנום.

אופק נראה שליו מדי לג'ינה. הם הלכו לבית קפה וטיילו בכל העיר. הוא פשוט
היה... רגוע.

אופק בקושי שם לב שהגיע לבית שלו.

הוא הסתובב.

"תודה על עזרתך, תהיי בטוחה שתקבלי מאתינו צ'ק, ברגע זה חוששני שלא
נצטרך את עזרתך יותר."

"זה לא משחק, אתה לא מבין בזה כמוני ולמרות שאני לא מבינה את זה כמו
אבא אתה תצטרך אותי אם משהו יקרה."

"אני לא צריך עזרה."

"אתה כן."

אופק נאנח. הוא הרים את ידו והוריד את שרוולו.

"לא רציתי להגיד כלום כי ידעתי איך תגיבו."

הפצע ביד שהאחות עשתה נעלם קליל.

ג'ינה בהתה בו בתדהמה. "אנחנו חייבים להגיד את זה לאבא."

"אנחנו לא חייבים ואנחנו גם לא נגיד לו כלום, הוא לא הולך לעשות עלי עוד
ניסוי, לא כשהוא לא יודע מה הוא עושה, הוא קיבל את ההזדמנות שלו ויש לו
את מה שהוא צריך, אם הוא לא מצליח אז שם זה נגמר."

ג'ינה בלעה רוק. היא חיבקה אותו. "זה אתה אמרת", לחשה באוזנו. היא הלכה משם ואופק ראה דמעה זולגת על לחיה ונופלת על הרצפה. הוא הסתכל על ג'ינה הולכת ונעלמת ואז הסתובב לדלת הבית שלו.

הוא נכנס ונעל את הדלת אחריו. הוא שם את הז'קט שלו על המתלה שלו והלך לסלון.

הוא כמעט קפץ בצרחה כשראה את אורבאסקי יושב על הכיסא החום האהוב עליו ורואה טום וג'רי.

"איך נכנסת?"

אורבאסקי צחק והסתכל בשעון שלו.

"היית אמור לחזור לפה מהעבודה לפני שלוש שעות, אתה יודע, כי עכשיו אחת-עשר בלילה."

אופק עצם עיניים בתסכול. העבודה.

"לא חשוב, אמר אורבאסקי, אחרי הכול אתה המהנדס הכי טוב שם, הם לא יפטרו אותך."

אופק נעץ בו מבט ולרגע היה שקט.

אורבאסקי חיטט במעיל שלו. הוא הוציא אקדח וירה היישר בכתפו הימנית של אופק.

"אה!!!!!"

אופק נפל ישר והתפתל. הראייה שלו נעלמה אט, אט. אורבאסקי קם בשאננות וניגש אל אופק.

אופק ניסה לתקוף אותו עם ידו השנייה אבל אורבאסקי ציפה לזה וירה לו עוד כדור ברגל. אופק צרח בכאב. עכשיו הוא כבר ראה מטושטש.

אורבאסקי לקח את המפתחות מכיסו של אופק והלך אל הדלת. הוא פתח אותה ומישהי נכנסה. היה לה משהו שנראה כמו אקדח ביד. שניהם התכופפו אליו והאישה ירתה בידו והפעם זה כאב פי מאה יותר מהיריות הקודמות.

בצרכת כאב אחרונה איבד אופק את הכרתו.

פרק 3

אופק קם בהתנשפות. הוא הרגיש כאילו הריאות שלו שינו מקומות שוב ושוב. ג'ינה רצה אליו וחיבקה אותו. הוא היה על אותו כיסא שבו עשו עליו את הניסוי הראשון והוא קם בבלבול.

אורבאסקי בחן כמה דברים בשולחן הארוך שלו. אופק נרתע.

"זה בסדר, אמרה ג'ינה, עשינו את זה לטובתך."

"עשינו?"

אורבאסקי הסתכל עליו.

אופק בהה בג'ינה.

"את זו שהוא הכניס, והאקדח היה עם הנוזל האידינטי הזה." "אני מצטערת אבל זה היה רק כדי לעזור לך." "לעזור לי? אין לך את הזכות, אתם כפיתם עלי ניסוי שהיה יכל להרוג, בגדתם בי, שלא לדבר על זה שכמעט הרגתם אותי עוד לפני שעשיתם את הניסוי!"

"הכדורים לא היו הורגים אותך אלא אם כן היינו מכניסים לך כדור בראש וממה שאני רואה... היינו צריכים."

אופק הסתכל עליו במבט שאמר, אל תתערב, אני אטפל בך אחר כך." אורבאסקי חייך.

הוא לקח פטיש עץ שעמד לידו וזרק אותו על אופק.

אופק התחמק בסיבוב חד שדרש תנופה מהכתף. עכשיו הוא הבין. לא כאב לו בכתף. והרגל, היא הרגישה כמו חדשה.

אורבאסקי לבש כפפות ולקח שני כדורים ושם אותם אחד ליד השני. הם היו מחוצים לגמרי.

"העור שלך נרפא במהירות עוד לפני שהזרקנו אליך את ה"נוזל האידיאוטי" אבל אחרי שהזרקנו אותו הוא כמעט זרק אותם החוצה."

"אתה אומר לי שאני חסין לכדורים?"

"אני אמרתי לך שאם הכדור היה נכנס בראש שלך לא היית חוזר אז לא, אתה לא חסין מכדורים אבל מהרגע שיריתי בך את הכדור הראשון, הגוף שלך כאילו יצר תרופת נגד, אחרי הכדור השני הגוף היה בערך בחצי הדרך להבנה וכשהזרקנו לך את ה... אני כבר לא זוכר, סוקאס, אני חושב, אחרי שהזרקנו אותו הגוף שלך פירק את הכדורים בעודו מוציא אותם, כאילו היה בתוכו נוגדן לכדורים."

אופק היה המום.

"אז, אין יותר נזק? אני בריא?"

אורבאסקי נאנח.

"עשינו את הניסוי הראשון אחרי התאונה והסוקאס לא יכול לרפא משהו שהוא לא יודע שקיים, נצטרך תרופה אמיתית בשביל זה, אני יודע שזה באשמתי אבל אין יותר... תרופה, אם אפשר לקרוא לזה ככה, אז בבקשה, אל תעשה שום דבר מיוחד, הסוקאס הוא הדבר היחיד שמחזיק אותך על הרגליים וגם הדבר היחיד שמונע ממך להרגיש את הכאב מהתאונה אז אני לא צריך להסביר לך למה אתה לא רוצה שהוא ייפסק."

"אבל היו שלושה אקדחים."

"הגוף שלך לא ישרוד עוד טיפול, המערכות שלו ייפלו או שתפסיק לנשום." אופק פשוט לא האמין שזה קרה לו, הוא כבר לא האמין שהיה מצליח לשרוד את זה, האמונה שלו הלכה וחזרה יותר מדי פעמים.

הוא הלך אל דלת החדר.

"אני לא יכול להרשות לך ללכת."

"ומי אתה שתחליט, אבא שלי? כן, הטריק הזה נעלם מזמן."

"אתה לא מבין, זה לא בגלל שאני צריך אותך פה זה בגלל שאני צריך שלא תהיה שם."

"מה זאת אומרת?"

אורבאסקי הסתכל על ג'ינה ואז בחזרה על אופק. אופק התקרב אל אורבאסקי.
"מה זאת אומרת?"

"בדקתי את הדם שלך, יש לך תסמינים של מחלות מדבקות מהכאב הרגיל של התאונה ובגלל שהגוף שלך עדיין שבור, שימוש היתר שלך בו גרם למערכות שלו ליפול והוא לא היה יכול להגן על עצמו ממחלות ואם אתה מדביק מישהו אפילו בצינון פשוט, אתה נותן לו וירוס שבתוכו נמצא הסוקאס וזה יכול להרוג מישהו"

אופק בהה בו. "אז למה אתה נראה אשם? אני עשיתי את זה, נכון?"

אורבאסקי נאנח.

"אתה ידעת על זה?"

"ידעתי שזו הייתה אפשרות."

"ידענו, אמרה ג'ינה, אני אשמה בדיוק כמוהו."

אופק היה המום, הוא ידע את הסיכונים אבל הוא הרגיש כאילו החדר מצטמצם ומוחץ אותו.

הוא המשיך בדרכו.

אורבאסקי עמד לשלוף את האקדח שלו אבל ג'ינה עצרה אותו. בעודו הולך הוא שמע את ג'ינה אומרת, "יש בערך עוד שעה עד שהסוקאס נהיה מדבק, עד אז הוא כבר יחזור, הוא לא יסכן חיים של אחרים זה לא הוא."

לרגע הרגיש אשם, הם רק ניסו לעזור לו והוא פשוט כעס עליהם, עכשיו הם עשו פאשלה או שתיים, לא משנה מה הגודל, והוא פשוט נוטש אותם?

למרות זאת ולמרות כל הדברים האחרים, הוא המשיך.

פרק אחרון.

"שלום, איך אפשר לעזור?" "היי, אני רוצה לקחת את כל הכסף שיש לי פה, אני חושב שאין טעם שהוא יהיה כאן."

"אתה בטוח?"

אופק צחק.

"אני די בטוח."

"אולי תרצה להעביר אותו למישהו?"

אופק בהה בו בתדהמה כאילו היה קשה הבנה אבל אז חשב על משהו.

"יש לכם פה חשבון של מישהו בשם טאבו אורבאסקי?" "שנייה... לא, אבל יש לנו חשבון של ג'ינה אורבאסקי."

"תעביר הכול אליה." "אתה בטוח?"

אופק הסתכל עליו.

"מיד אדוני."

הוא עמד להסתובב כששמעה ירייה וחמישה גברים במסכות עם תיקים גדולים כיוונו רובי סער על כולם וצרחו עליהם להיות בשקט.

שוד קלאסי.

הגיוני, אם כבר ימות אז לפחות שישתמש ב... כוח הזה, כל עוד הוא יכול.
"כולם לרדת לרצפה! אתה, רד, עכשיו!"

אופק איגרף את ידיו ורץ. השודד ירה היישר ברגלו של אופק, שנייה לפני
שהגיע אליו.

הוא נפל בכאב אבל הכאב נעלם אחרי בקושי עשר שניות והוא הסתכל על
רסיסי הכדור שיצאו מהרגל שלו.

האיש היה המום ושם את קנה הרובה על ראשו של אופק.

אופק פעל מהר, מהר יותר משציפה. הוא ניסה לחטוף את הרובה אבל בטעות
העיף אותו באוויר. הוא נפל וירה ופגע ברגל של אחד מהאנשים. לאופק לא היה
זמן להצטער או לדאוג כי עכשיו כל השודדים ניסו לירות בו בעוד זה שנלחם בו
כרגע מנסה להרביץ לו.

אופק תפס אותו והשתמש בו בתור מגן ושאר הגנבים עצרו. אופק דחף אותו
וכשהגנב כשל הוא וקפץ על גבו ואז קפץ על אחד מהאחרים והפיל אותו.
האחרים היו המומים אבל חזרו לעצמם ואחד מהם בעט בבטנו של אופק. כעס
התחיל לגעוש באופק.

הוא נשכב רגע על הרצפה ואז זה שקפץ עליו חטף משותפו רובה וניסה לחבוט
באופק אבל הוא תפס אותו. הגנב עצר לרגע, כאילו חשב על מה שאופק עמד
לעשות.

הוא דפק את הרובה בראשו של גנב, שאיבד את הכרתו ונפל עם סימן ורוד על
המצח, וכיוון אותו אל האחר. שניים נוטרלו, נשארו עוד שלושה.

אופק קם באיטיות, ממשיך להחזיק את הרובה. היו מולו שניים עם רובים, ואחד
נוסף שממנו חטף אופק את הרובה פחד מדי מכדי לנסות לקחת את הרובה
שאופק העיף. הם עמדו שם, מזיעים, האצבעות שלהם על ההדק.

נשמעה צרחה, האישה שנפגעה מהרובה איבדה דם וצרחה בפאניקה כשהבינה
שהיא מתחילה לאבד הכרה.

אופק לא הגיב אבל אחרי הצרחה השנייה אחד מהגנבים עם הרובים הסתכל
ואופק ניצל את ההזדמנות.

הוא זרק את הרובה שלו על הגנב האחר עם הרובה ואז קפץ על האחר, עילף
אותו ולקח לו את הרובה אבל אז הגנב בלי הרובה קפץ עליו וניסה לחנוק אותו.
אופק בקושי הבחין באצבע המורה שלו מתקדמת אל ההדק ולוחצת.

הגנב היה המום, הוא נפל הצידה. אופק היה המום אפילו יותר. הוא ירה במישהו, הוא כמעט התחיל לבכות אבל אז ראה את הגנב האחרון שנשאר עם שני רובים והתאפק.

"פה אתה נכשל", אמר הנגב.

אופק הסתכל על הגנב הגוסס לידו ואז הסתכל על ידיו והפיל את הרובה. הוא לא הצליח להתאפק.

"עכשיו תביא לי את הרובה לאט מאוד."

אופק חייך.

"מה מצחיק בדיוק? אתה מפסיד."

"נכון בסרטים כשאומרים לגיבור שהוא הפסיד אז הוא אומר, זה למה הבאתי אותו או אותם? טוב אני לא אומר שאני גיבור או משהו ולא הבאתי אף אחד אבל אני אסתפק ב... מאחוריך?"

הגנב הסתובב וראה שאחד מהאנשים ששכבו על הרצפה כבר לא שכב על הרצפה אלא עמד מולו והפיל אותו על הרצפה. הרובים נפלו מידיהם והם נאבקו במירוץ על מי חונק את השני קודם.

אופק קם, לקח את הרובה ורץ אליהם. אבל אז מישהו הפיל אותו. אחד האחרים התעורר.

הוא ראה במטושטש את הגנב יורה באיש המסכן ועוזר לשותפו לקום.

ראייתו התבהרה והוא קם באיטיות. הוא הרים את הרובה אבל אז שמע "קליק". הוא הסתכל וראה את שני הגנבים מכוונים אליו את הרובים עם נצרות פתוחות. "תוריד את הרובה ילד, עכשיו."

אופק הסתכל סביבו ואז הסתכל על הרובה, זה היה יכול לעבוד, מה יש לו להפסיד?

הוא התרכז ולחץ על הרובה.

לפתע נשבר הרובה לשתיים ושני הגנבים נדרכו. אחד מהם צחק.

"גם זה עובד."

"בוא נקווה", אמר אופק וזרק את שני חלקי הרובה.

אחד החלקים פגע בברך של אחד מהם ואופק שמע "קליק", הרבה, הרבה יותר מטריד.

החלק השני פגע בידו של הגנב השני והוא נפל בעודו עושה ניסיונות קלושים להרים אותה.

אופק הסתכל על ידיו בפליאה.

הוא הסתכל על האנשים שהתחילו לקום ונעצו בו מבטים מפוחדים.

"תקראו למשטרה, עכשיו!"

האישה שנפגעה כבר התחילה להחוויר.

אופק קם ואז כאב אדיר פילח את גבו כאילו היה סכין שחתך אוויר. הוא נפל עם גבו מקופל וניסה לנשום בעודו שומע בראשו את לבו פועם כל כך חזק שחשב שאוזניו עמדו להתפוצץ.

הוא קם במאמץ והלך בצליעה קלה אל גרם מדרגות שהוביל אל הגג. כשהגיע הרוח קיפלה לו את הגב בצורה לא אנושית.

הוא זחל אל קצה הגג ולקח את הטלפון שלו.

הוא חייג והזמן שחיכה הרגיש כמו שבעים שנה.

"הלו, אופק? דאגנו לך, איפה אתה?"

"תקשיבי, ג'ינה, אני רוצה שתגידי לאורבאסקי שאני מצטער, אני לא רציתי שזה יסתיים ככה, אני מצטער, העברתי את כל מה שיש לי לחשבון שלך, אין פה חשבון של אבא, הזקן לא בוטח באף אחד, תעזרי לו עם הסוקאס, הדבר הזה הוא מפתח לדברים גדולים ו... תזכרי אותי טוב?"

"אופק, מה נסגר, איפה אתה?"

"גם תגידי לחברים שלי מהעבודה שיש הסבר על המנוע שלי בלוקר שלי והמפתח בבית מאחורי הטלוויזיה, תני להם אותו טוב?"

"אופק, אתה מפחיד אותי."

"זוכרת איך קרתה התאונה, אני מאמין שאבא סיפר לך, אחרי שאני והוא רבנו אני יצאתי והשתכרתי וזה כבר אמור להסביר את מה שקרה נכון, אין חגורה, תאונה, אני עף, אפשר להבין, אבל הוא לא סיפר לך על מה רבנו נכון? הוא דילג על זה ב-"אני ממש דואג לו ואני מצטער שלא עצרתי אותו?" אנחנו רבנו כי גיליתי שהיה לו את הכסף לשלוח אותי לאוניברסיטה אבל הוא בחר לא לעשות את זה בשביל הסוקאס ורק עכשיו אני מבין כמה הייתה ההחלטה הזו, תגידי לו שאני מצטער."

"אופק, מה קורה שם?!"

אופק ניתק וזרק את הטלפון.

טוב, לפחות הוא מציל חיים, לפחות הוא גם הציל חיים לפני. הוא חשב על כל הדברים שעמד לזרוק לפח והרגיש כמו זבל של בן-אדם אבל זה לא שינה את דעתו.

הוא עשה מאמץ אחרון וקפץ.